

Anatomia humana

SOBRE EL PECAT D'OBLIDAR-SE'N

Jorge Bello

L'oblit és trist, oblidar-se'n és un pecat. Els Jocs Paralímpics de Rio van haver de lluitar contra l'oblit dels mitjans de comunicació, que no van fer-los gaire cas. Ja fa dies que ja no hi són, ja ningú se'n recorda, l'oblit és un pecat.

L'oblit és un pecat d'irresponsabilitat. Quan l'oblit és fet a posta, però, és un pecat contra el deure inexcusable de dir la veritat, i de no amagar-la.

Els Jocs Paralímpics de Rio no van rebre el nivell d'atenció informativa que van rebre els Jocs Olímpics, ni la delegació espanyola paralímpica va rebre tant de recolzament com l'olímpica. Les xifres indiquen, però, que aquest focus estava ben desenfocat.

Als Jocs Paralímpics, Espanya hi va participar amb 127 atletes discapacitats que van obtenir 31 medalles. Per contra, als Jocs Olímpics, 310 atletes espanyols ben capacitats van obtenir 17 medalles. La diferència és evident, el greuge comparatiu és eloqüent, l'oblit és aquí un pecat contra el mèrit de les persones més meritòries.

Un paralímpic és sobre tot un bon exemple a seguir (i avui més que mai en necessitem, d'exemples a seguir) però, això no obstant, els titulars van promoure sobre tot les delícies del pati.

Els paralímpics van haver de lluitar contra la pròpia discapacitat; i als Jocs, contra l'oblit, parcial, dels mitjans de co-

Amb la paraula sòlida, vàlida, fermada a la veritat, a la llibertat, podem rompre les cadenes de l'oblit, i alliberar-los

municació, que van fer-los poc de cas, menys de cas, tal vegada perquè estaven prou ocupats informant sobre les delícies de Rita i sobre les altres delícies del pati.

Ja fa temps que el pati va ple de delícies, tothom té cara per a tot. Alguns mitjans de comunicació semblen tossuts a l'hora de fer-los cas, i en fer les coses d'aquesta manera ocupen un espai que ja no serà per a la notícia important, relevant, això que de ver ens cal saber.

➔ **BEN POC VAN DIR**, per exemple, sobre la paraula popular, sempre volàtil, de rebre un cert nombre de refugiats a Espanya. Prou sabia la paraula popular que donava una paraula que no compliria. I prou se sap que l'Espanya popular no en va acollir ni a tres de cada cent. Paraula volàtil, paraula que el vent se'n dugué. No obstant, fet a posta, el rei, dut pel

vent a Nacions Unides, la setmana passada afirmava que Espanya «seguirà d'ando prueba de solidaridad y generosidad». Parla que parlava, però no pot donar-nos cap prova de solidaritat o generositat, ni té autoritat per acollir-ne cap, de refugiat. Paraula volàtil, paraula que el vent se'n dugué.

Aquí és paraula popular, allà és paraula reial. Paraules que només són vent, delícies del pati. Proposava el rei de «redoblar esfuerzos» per protegir especialment fiets i d'altres de més vulnerables. I va prometre que «España hará cuanto esté en su mano para estar a la altura de un reto que debemos afrontar juntos con inteligencia y generosidad».

Intel·ligència i generositat, i al pati miraven el vent. En aquest context d'oblits, hi ha mitjans importants que, tot i les dificultats, volen informar sobre allò que realment és important, i deixen de banda les delícies del pati, perquè si n'hi ha que són indignes per parlar, jo puc tenir la dignitat de no escoltar.

Sembla, per tant, que n'hi ha que fan feina perquè s'oblidi allò que importa, per tal que continuï tothom entretingut amb les delícies del pati. Hi ha d'altres mitjans, en canvi, que obliden les delícies del pati per fer-nos concentrar en allò que passa, i per què passa, i quines en són les persones responsables.

Un d'aquests mitjans valents i necessaris és Truthout, en anglès, només digital: www.truth-out.org. Us el recomano: ofereix una informació en la qual la veritat és la veritable protagonista, i accepten considerar col·laboracions externes. D'aquests, també n'hi ha, aquí.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Tribuna

ALGO GORDO PASARÁ

Fernando Jáuregui

Felipe González no es, en el PSOE, precisament un qualquiera. Y si Felipe González hace en una radio, en este caso la Ser, unas declaraciones como las que hizo este miércoles, acusando claramente a Pedro Sánchez de haberle mentido nada menos que en lo referente al cambio de posición del PSOE acerca de la investidura de Rajoy, al actual secretario general del PSOE no le queda otro remedio que salir a desmentir lo dicho por González. Como no lo ha hecho, ni puede hacerlo, al secretario general del PSOE no le queda otro remedio que salir a explicar al país por qué le dijo a Felipe González que el grupo socialista se iba a abstener en la última votación de investidura y, sin embargo, siguió aferrado al 'no, no'. Incluso, para más 'inri', sugiriendo que, quienes predicaban la abstención para que Rajoy pudiera salir investido, representaban a la 'derecha' del partido.

Y, hasta el momento de enviar este comentario -que tal vez deba rectificarse en las próximas horas, porque aquí todo transcurre muy aprisa-, Pedro Sánchez se había limitado a emitir un comunicado no personal, sino de la Ejecutiva, muy genérico, en el que obviamente ni desmiente ni explica. Así que algo, muy gordo, tiene que pasar entre estos momentos y el próximo sábado, cuando, en un clima de tensión creciente, máxima diría yo, se celebre la sesión del comité federal.

➔ **RESULTA OBVIO** que González eligió cuidadosamente el momento, tres días antes de un comité federal que va a ser una auténtica batalla entre 'críticos' y 'sanchistas', para hacer unas declaraciones que sabía que iban a dar la vuelta a España. Y que sin duda influirán en el desarrollo del comité, donde cada parte sigue recontando fuerzas a favor o en contra de las propuestas de Sánchez, que son de orden interno -celebración de primarias el 28 de octubre, celebración del congreso federal a comienzos de diciembre-, pero no solucionan el atasco político en el que España se sitúa por la falta de un Gobierno que no esté meramente en funciones.

La lucha numantina es una posición que, en mi opinión, constituye un fracaso admirable, aunque personalmente no entienda las razones que llevan a su actual empecinamiento al líder del que sigue siendo el principal partido de oposición. Quiero creer que Sánchez, empeñado de buena fe en consolidar una opción de gobierno de izquierda, se ha dejado llevar por el voluntarismo y por la ceguera que los dioses imponen a quienes, antes de despeñarse, piensan que los ciegos son todos los demás y solamente ellos tienen la razón.

Es racó d'en Cambreta

CORBYN / SÁNCHEZ

Gustau Juan Benejam

Les males perspectives electorals i el paper poc brillant que va fer a la campanya per a la sortida de Gran Bretanya de la Unió Europea van provocar la rebel·lió del seu grup parlamentari a Londres. El veterà polític es va negar a abandonar el seu càrrec i va recórrer a les bases del partit que el van reelegir amb un 61,8 per cent dels vots. Diuen que a l'endemà de la seua reelecció 12.000 persones més es s'hi van afiliar.

Esquerrà de la vella escola, Jeremy Corbyn no sembla que hagués posat massa entusiasme a la campanya del brexit i d'açò se'l va acusar, entre d'altres coses. Al cap i a la fi, tot i ésser un europeista convençut, aquesta Unió Europea burocratitzada i tan poc social, no aixeca massa adhesions entre els qui aspiren a qualche cosa més que a l'Europa dels mercats. I, és clar, van guanyar els parti-

daris del brexit, tot i la demagògia, la falsetat dels seus arguments i el seu nacionalisme estantís.

Segons totes les enquestes d'opinió, Jeremy Corbyn té molt poques possibilitats d'arribar mai a governar.

Com arreu del món occidental, al Regne Unit es planteja la disjuntiva entre el record del vell esplendor perdut, que la darrera gran crisi s'acaba endur per en-

La gent es deixa seduir pel record d'un fals esplendor passat i s'aferra a un nacionalisme -sobretot espanyol- cada vegada més dur

davant, i el risc i les dificultats de provar una sortida una mica més social i racional a la situació global que vivim.

Davallant de latitud, a la vella Ibèria, a l'Espanya d'avui, no sembla que les coses siguin gaire diferents.

Després de molts de mesos sense govern a l'Estat i amb un PP abusat per la corrupció per tots els costats, diumenge

passat hi va haver eleccions autonòmiques a Galícia i País Basc, que van donar els resultats ja de tothom coneguts.

Van guanyar els qui ja hi eren. El cas del País Basc és una mica diferent, per tal que allà hi ha concert econòmic -juntament amb Navarra-, que fa la situació no sigui igual que a la resta d'Espanya; Galícia és més paradigmàtica.

Com el Partit Laborista al Regne Unit, a Espanya el PSOE és un partit en hores baixes i el seu cap, Pedro Sánchez, també s'aferra a una certa puresa ideològica i a una crida constant a les bases per mantenir-se al seu lloc, tot i que perd eleccions darrere eleccions.

Aquí, també, sembla que la gent es deixa seduir pel record d'un fals esplendor passat i molts s'aferran a un nacionalisme -sobretot espanyol- cada vegada més dur, per a perpetuar una situació social que es va fer insostenible.

Però vella esquerra, el PSOE i el seu cap, Pedro Sánchez, no troben la fórmula per rompre aquest cercle viciós; i els nous moviments socials encara no han tingut temps de consolidar-se a nivell polític, en mig d'una situació massa adversa.

El problema és que la resta del món occidental, el nostre, va pel mateix camí i, de moment, no s'hi veuen perspectives de canvi.